

**NOVAS PERSPECTIVAS PARA O INTERCÂMBIO
UNIVERSITÁRIO ENTRE O BRASIL E A ROMÊNIA**

Monica Herman Salem Caggiano*

Astăzi este o zi specială.

Parcă aud pe mămica mea a începe încă o poveste. Si fi aud cuvintele: a fost o dată din povesti, [...] Si toate povestile se sfârseau bine.

Si asa a trecut copilăria mea, în Bucuresti, învățind la Scoala Silvestru si după aceea la Liceul Cantemir.

Dar intr-o bună zi, povestile s-au terminat. Si nici de Însirăte Mărgărite, cu calul bălan nu am mai auzit.

Era începutul unei noi vieti – În Brazilia.

Foi o Brasil que nos recebeu de braços abertos. O Brasil que congrega gente de todas as raças, de todas as religiões, de todos os lugares e onde todos convivem pacificamente, encampanando logo o especialíssimo jeito de ser brasileiro.

Foi, de fato, um recomeço difícil. Um período de solidão nos esperava. Sem amigos. Sem parentes. Sem conhecidos. Sem podermos nos comunicar direito com os outros. Sem quaisquer histórias passadas. Porque nós iríamos fazer a nossa.

Mas passou essa fase inicial também. E rememorando a célebre frase de Nicolae Iorga, no sentido de que em *tempos heróicos o indivíduo cresce*, nós – minha irmã e eu – crescemos. Abriram-se novas perspectivas. Novos amigos, e finalmente uma nova família (maridos, cunhados, filhos, e até genros).

E foi em espaço brasileiro que me formei. Adquiri cultura humanística. Tornei-me uma profissional e operadora do Direito.

Muitas horas dedicadas ao estudo. Muito trabalho e muitos concursos. Uma vida dedicada ao universo acadêmico, mais especificamente ao campo do Direito

* Assessora de Relações Internacionais da Reitoria e Coordenadora do Programa de Pós-Graduação em Direito da Universidade Presbiteriana Mackenzie.

Público, e à pesquisa, perquirindo novas fórmulas e instrumentos de preservação e tutela concreta das liberdades públicas, num clima de pluralismo e num nível democrático que mais se aproxime do seu grau máximo – a figura – esta sim ideal, talvez utópica – da poliarquia construída por Robert Dahl.

Mas foi esse esforço, penso eu, que me colocou novamente em contato com o passado, a Romênia. E mais, me fez ver nesse momento que, talvez, possa atuar lado a lado com os romenos no desenvolvimento de meios que venham a fortalecer o papel das universidades no processo de globalização.

E, mais ainda, evidenciou a viabilidade de, em conjunto, por intermédio de intercâmbio de conhecimento científico e de um especial esforço no campo da investigação, possam Brasil e Romênia contribuir de forma proveitosa para a linha de internacionalização, respeitando-se, no entanto, as peculiaridades regionais, no panorama do *global village* que é a expectativa do futuro.

Muitos concorreram para que este instante se tornasse realidade. O meu profundo agradecimento ao Professor. Dr. Cláudio Lembo, Magnífico Reitor da Universidade Presbiteriana Mackenzie, o meu amigo e chefe há mais de 26 anos, um liberal, sob cujo firme e seguro comando apreendi a atuar no campo do Direito. Os meus agradecimentos à minha família – ao Dr. Nicu e Dra. Stephanie Herman, meus pais; a Carlos – meu marido e Eduardo e Théo meus filhos e, hoje, colegas de profissão e companheiros de todas as horas; à minha irmã gêmea que não me deixa perder o equilíbrio e fugir da realidade.

Por derradeiro, o meu profundo agradecimento ao Magnífico Reitor da tradicional e muito conceituada Universidade de Craiova. Sem a sua interferência não teria sido possível este momento. É uma extrema honra o título que me foi outorgado. Não sei se sou merecedora desta homenagem. Mas certamente farei de tudo para honrar o título e tornar viável e factível a cooperação entre Brasil e Romênia.

Craiova, 2001.

O Nouă Era Pentru Relatiile Universitare: Brazilia si România

Monica Herman Salem Caggiano

A fost Brazilia care ne-a primit, cu bratele deschise. Brazilia, o țară care rueneste persoane de toate rasele, de toate religiile, din toate locurile si unde toti pot să aibe o convietuire pacifică, asimilând repede felul, tare special, de a fi brazilian.

A fost um reînceput. Um reînceput greu. O periaoda de singurătate ne astepta. Fără prieteni. Fără rude. Fără cunostinte. Nu ne puteam comunica cu persoanele. Nu cunosteam limba. Nu mai aveam istoria noastră, sau istoria noastră era de nefolos. Era timpul de reîncepere a unei noi istori, pe care noi trebuiam să o construim.

Dar a trecut si etapa asta. Acum, ghîndindu-ma la cuvintele celebre al lui Nicolae Iorga, când spunea că “timpuri eroice fac ca oamenii să crească” – noi (sora mea si eu) am crescut. S-au deschis noi perspective. Prieteni noi. O nouă familie care s-a format cu sotii nostri, copii care au venit, si de acum si gineri sînt în familia asta.

În spatiul care Brazilia mi l-a oferit m-am preparat pentru viață si pentru ca să devin profesionista care sunt astăzi. Brazilia a fost cea care mi-a dat bagajul de cultură humanistică. În Brazilia am devenit avocată publică si profesoară de drept.

Au fost necesare multe ore dedicate studiilor. Mult lucru si multe concursuri publice. O viață dedicată pentru universul academic, si, în special, al dreptului public si pentru cercetări legate de ale formulelor si al instrumentarul mai adaptat pentru apărarea drepturilor omului, în clime pluralistice si în un nivel de democratie care -sar putea apropria de graduliei maxim – ideal, utopic – ori, de poliarhia care este figura idealizată de Robert Dahl, un mare om de stiinta politica de la scoala din Yale (USA).

Cred eu, însă, că a fost rezultatul acestui efortului că s-a putut întâmpla noul contact cu România. Si în momentul ăsta să observ că asi putea, acuma, să lupt împreună cu românii pentru dezvoltarea relatiilor universitare pe teren international.

Si încă: mi se pare că această întoarcere în România a demonstrat că este valabil un efort comun – Brazilia si România – prin o linie de relatii universitare, de schimburi de cunostiinte stiitifice si de cercetări în asamblu, pentru o actiune comuna; si împreună să progresăm în spatiul procesului de globalizare, astăzi în plină dezvoltare, respectând însă peculiaritățile locale, în scenă de “global village” care este expectativa pentru vitor.

Multi au colaborat ca momentul ăsta să fie realitate. Multumesc, profund, Domnului Profesor Dr. Cláudio Lembo, Magnífico Rector al Universității Presbiteriene Mackenzie, prietenul si seful meu de mai mult de 26 de ani. Un ilustru si renumit intelectual, un liberal, un profesional serios si sever cu care am învățat să racionez si să lucrez în domeniul dreptului. Multumirile mele al părintiilor mei – Dr. Nicu si Dra. Stephanie Herman; al sotului meu – Carlos; al copiilor mei Eduardo si Théo, astăzi colegi de profesieune (lucrând în cadrul dreptulu) si companionii mei pentru toate ocazile; si al sorei mele gemănă care nu mă lasă nici o dată să-mi pierd echilibru si să fug de realitate.

Nu asi putea sfârșii fără exprim multumiriile mele speciale catre Domnului Rector al Universității din Craiova – universitate cu traditie si competentă. Fără interventia lui nu ar fi fost posibil momentul ăstă. Primesc ca o mare onoare titlu care mi-a fost decernat. Nu stiu dacă îl merit. Dar stiu că am să fac tot ce se poate pentru a fi demnă de el si pentru ca relatiile si cooperatia între ambele universități să fie realitate.

Craiova, 2001.

